

komme til Anvendelse, men hvis det ærede Medlem stiller en saadan positiv Liste op, som skal indføres i Loven, saa kunne vi jo komme til at raadslaae om den, saa er det muligt, at jeg kan komme til at stille flere Stiftelser til; det kan gjerne være muligt, men jeg skal ikke gaae ind derpaa, saalænge det Spørgsmaal ikke foreligger. Naar et æret Medlem her i Nærheden (K. P. C. Larsen) har tvivlet om, at det beneficerede Gods under Præstegaarde var indbefattet under Loven, saa troer jeg, at det maa være en Misforstaaelse; jeg antager, at alt det beneficerede Gods, som for Dieblirket er under Geistligheden, det vil sige, Alt, hvad der hører under Kirkerne og Præstegaardene og ikke hører til de af Præsterne selv drevne Præstefjorder, maa være beneficeret Gods, hvorimod hvad der drives under og hører under Præstegaarden ikke kan være indbefattet under denne Lov. — Jeg troer ikke, at der er gjort nogen egentlig Indsigelse mod Lovens Charakter, og jeg fremhæver endnu engang: Spørgsmaalet er her om at fikke Stifterne en varig Indtægt i den, som vi antage, mindst foranderlige Værdi, nemlig i Sæd, og derved er, naar Taxationen bliver gjort paa en billig og hensigtsmæssig Maade, den Forordning, der er stillet i § 7 i Loven af 13de Mai 1769, fyldestgjort. Jeg for mit Vedkommende betragter denne Lov som en simpel, billig, i Stifternes Interesse sset Udvidning af Loven af 13de Mai 1769, som Bestyrelserne have forsømt at gennemføre, og hvorfor de alle uden Undtagelse burde drages til Ansvar.

Kirke- og Underviisningsministeren: Da min Collega, Justitsministeren ved Forhandlingerne i Landstinget er forhindret

fra her at være tilstede, skal jeg tillade mig ogsaa paa hans Vegne at fremkomme med nogle Bemærkninger, saavel med Hensyn til selve Loven, som i Anledning af de Foredrag, der allerede ere holdte. Jeg kan ikke undlade strax at begynde med en Bemærkning, modsat den, hvormed den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, endte og maaskee ogsaa begyndte, da han i Reglen baade begynder og ender dermed, nemlig ang. Frd. af 13de Mai 1769. Denne Forordning har saa ofte været bragt frem, og man kan sige saa ofte været oplæst her i Thinget, at det skulde være besynderligt, om ikke dens Indhold i det Hele nu var almindelig bekendt her; jeg troer derfor, at det efter de Forhandlinger, der, ogsaa i den senere Tid, have fundet Sted om den, for de Fleste maa staae klart, at det nødvendigviis maa være en ikke korrekt, men outreret Fortolkning, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgreds (Tscherning) giver af denne Forordnings § 7, naar han mener, at der skulde være Tale om Opsættighed og Trodsighed hos Directeurerne og Inspecteurerne for saadanne Stiftelser, hvorom der tales i bemeldte §; thi for en saadan Antagelse foreligger der ikke noget som helst Datum, ligesom han heller ikke har paavist noget Saadant; en sliig Antagelse vilde desuden i og for sig selv efter de daværende Forhold være noget af det Unaturligste og Arimeligste, hvortil kommer, at den aldeles ikke kan begrundes paa Opfattelsen af Bestemmelserne i § 7, som kun gaae ud paa, at Bestyrelserne for Stifterne skulde sælge paa saadanne Vilkaar, som de selv ansee for at være hensigtsmæssige og passende; der kan saaledes ikke her være Tale om Bestemmelser, som oversiddes med Trods, der kan paaføre Vedkommende Ansvar.